

[Arentoft]

som både venstre, konservative og fremskridtspartiet?

Der bliver sagt, at man ved topmødet i 1978 skulle starte – udarbejde – dette studium, og det er endnu ikke afsluttet. Det er det, man i socialdemokratiet afventer. Man siger: man kan jo ikke tages stilling til, om man skal have depoter her eller måske i udlandet, som hr. Lasse Budtz sagde, og hvor store de skal være osv.

Nej, det kan jeg godt forstå, men hvis man fra dansk side siger: vi er indstillet på depoter, vi er indstillet på forstærkninger, også i en krisituation, så vil det dog under alle omstændigheder lette en planlægning. Derfor kan jeg stadig ikke forstå, at man ikke – og det var fru Mette Madsen også inde på – kan give et klart signal om, hvad det er, vi vil. Så kan vi bagefter diskutere, om der skal være 10 eller 12 eller 8 eller 4 depoter, og hvor de skal ligge.

Forsvarsministeren svarede på mit spørgsmål om ministerygerne med at sige, at når vi reducerer antallet af ministerygere, har vi jo tyske ministerygere til at stryge i stedet for. Ja, det er altså også en måde at føre dansk forsvarspolitik på: man får bare andre til at gøre arbejdet.

Ministeren sagde også, at det lille spørgsmål om ministerygerne var en del af en helhed. Det kan jeg give ham ret i. Men dette at opretholde forbindelsen imellem landsdelene er af aller-allerstørste betydning for civilbefolkningen, og derfor har jeg taget det frem ikke blot som et lille emne, der er en del af en helhed, for jeg vil kæde det sammen med, hvad udenrigsministeren svarede, nemlig at befolkningens holdning i en krisituation og en krigssituation er så overordentlig vigtig.

Vi er faktisk inde på det, der hedder det psykologiske beredskab. Befolkningen har krav på, at også det civile beredskab kan fungere i en krigs- eller en krisituation, og det sørger man for ved at opretholde forbindelserne mellem landsdelene. Derfor synes jeg ikke, at det blot er et detaljspørgsmål. Jeg synes, det er et spørgsmål, som er virkelig vigtigt, og derfor kan jeg desværre ikke sige, at jeg er tilfreds med det svar, jeg fik fra forsvarsministeren.

Jeg har sagt klart fra med hensyn til den af SF foreslåede dagsorden.

Den af det radikale venstre foreslåede kan vi selvfølgelig heller ikke stemme for. Den

går ind for en uændret depot- og forstærkningspolitik. Fremskridtspartiet har klart sagt, at vi går ind for en ændret forstærkningspolitik.

Den af hr. Ib Christensen foreslåede dagsorden taler for det første om »fremmede styrker«. Vi ønsker ikke fremmede styrker stationeret. Vi vil gerne tage imod styrker fra NATO og andre allierede, men vi ønsker ikke »fremmede« styrker på dansk jord. Desuden tales der kun om fredstid, så der er altså intet nyt i det. Det er krisetid, vi diskuterer i dag.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg vil først gøre et par bemærkninger til den debat, der har været med forsvarsministeren om udtalelserne om fredstid og krisetid.

Jeg forstod på forsvarsministeren, at han følte, at han var blevet misfortolket, og det får mig til at spørge, om jeg må forstå det sådan, at det svar, forsvarsministeren gav mig i folketinget den 9. april i år, skal rettes. For det, jeg spørger om, er, om man kan bekræfte, at der ikke vil blive stationeret fremmede styrker i Danmark i fredstid.

Det svar, forsvarsministeren giver mig, har følgende ordlyd (Folketingstidende 1979–80, 2. samling, sp. 8254):

»Under folketingets åbning den 6. oktober 1953 udtalte statsminister Hedtoft bl.a., at det er regeringens opfattelse, at det i den nuværende situation ikke vil være hensigtsmæssigt at modtage et tilbud om varig stationering af allierede flyverstyrker her i landet.

Jeg skal understrege, at der i denne udtalelse ikke tales om »stationering«, men om »varig stationering«, og at der heller ikke bruges udtrykket »i fredstid«, man kun »i den nuværende situation«.

Statsminister Hedtofts formulering har siden da udgjort vor politik med hensyn til varig stationering af allierede styrker af enhver slags.«

Det, som her siges, understreges, er, at det er »vor« politik – og jeg må forstå: socialdemokratiets politik – at der aldrig har været tale om at bruge udtrykket »i fredstid«.

Jeg har tidligere henvist til beslutninger – det har andre også gjort i dag – i udenrigspolitisk nævn af 8. april 1954, hvor der klart tales om ikke at modtage fremmede styrker i